

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/178/2014
Identifikačné číslo spisu:	1211215958
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1211215958.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Z. E., bývajúceho v K., proti žalovanej Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia, a.s., so sídlom v Bratislave, Drieňová 24, IČO: 35 914 921, zastúpenej JUDr. Petrom Pandym, advokátom so sídlom v Kráľovskom Chlmci, L. Kossutha 99, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 12Cpr/2/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. septembra 2013 sp.zn. 5CoPr/3/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 22. marca 2013 č.k. 12Cpr/2/2012-170 určil, že výpoveď žalovanej daná žalobcovi zo dňa 27. januára 2011 pod číslom 2186/2011-S24, je neplatná. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k právnomu záveru, že žalobcovi nebola doručená výpoveď, ktorá spĺňa náležitosti podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože nebola podpísaná konajúcou osobou, išlo o neplatný právny úkon. S poukazom na svedeckú výpoveď personalistky M. A. mal za jednoznačne preukázané, že k podpisu výpovede riaditeľom Ing. G., ako osobou konajúcou za žalovanú, došlo až potom, ako osoby prítomné pri pohovore so žalobcom dňa 27. januára 2011 podpísali záznam o tom, že žalobca odmietol prevziať výpoveď. Aj keď sa Ing. G. a PhDr. O. nestotožnili s výpoveďou svedkyne A. ohľadne absencie podpisu výpovede Ing. G., aj k ich prednesom svedkyňa A. uviedla, že trvá na obsahu svojej výpovede. Súd tiež poukázal na tú okolnosť, že menovaná pracovala vo funkcii vedúcej pracoviska personálnych služieb žalovanej veľmi dlhú dobu a potvrdila, že nielen v tomto prípade, ale vo všetkých takýchto prípadoch nepodpisuje štatutárny zástupca výpoveď pred začatím pohovoru, ale až počas pohovoru podľa výsledku jednania. Tým vylúčila, že by Ing. Bučko podpísal výpoveď pred začatím pohovoru a žiaden zo svedkov nepotvrdil, že by bola

výpoveď podpísaná pred začatím pohovoru. Vzhľadom k týmto zisteniam nevykonával už súd ďalšie dôkazy, ktoré účastníci navrhli, pretože pre meritórne rozhodnutie postačovalo vykonanie dôkazov ohľadom platnosti výpovede žalovanej. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná odvolanie.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 10. septembra 2013 sp.zn. 5CoPr/3/2013 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že okresný súd zistil správne skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonaním dokazovaním preukázané a správne vec posúdil aj po právnej stránke. Na zdôraznenie správnosti doplnil, že účastníci už nenavrhli ďalšie dokazovanie a to ani výsluchmi svedkov, ani vykonaním konfrontácie medzi účastníkom konania a svedkami. Podľa ustálenej súdnej praxe v ustanovení § 126 O.s.p. zákon poskytuje len rámcový návod postupu súdu pri výsluchu svedka, avšak tým nevyčerpáva riešenie všetkých procesných otázok spojených s výsluchom. Zo spisu pritom vyplýva, že výsledok hodnotenia dôkazov súdu zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až 135 O.s.p. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že svedkyňa M. A. potvrdila, že pri jednaní dňa 27.januára 2011, v čase kedy žalobca bol vyzvaný na prevzatie výpovede, nebola výpoveď podpísaná žiadnou osobou konajúcou za žalovanú. Podľa jej tvrdenia Ing.G. podpísal výpoveď až na záver jednania, keď všetky ostatné prítomné osoby podpísali záznam o tom, že žalobca odmieta prevziať výpoveď. Právny úkon označený ako výpoveď tak bol v čase doručovania neplatný, lebo za náležitosť výpovede sa považuje aj podpis konajúcej osoby alebo viacerých osôb, ak podpisujú písomný právny úkon viaceré osoby so zreteľom na správnu citáciu ustanovenia § 40 ods.3 Občianskeho zákonníka súdom prvého stupňa. Preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka,,). Prípustnosť svojho dovolania odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti účastníka konať pred súdom) a zdôvodnila ho aj ustanovením § 241 ods.2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení). Odňatie možnosti konať videla v tom, že rozhodnutia tak odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa neboli riadne odôvodnené a ich právne závery sú nepreskúmateľné, čím bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces podľa čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Za nepravdivé označila tvrdenie žalobcu, že mu nebola výpoveď riadne doručená a za neodôvodnený záver súdu prvého stupňa, že bolo jednoznačne preukázané nedoručenie výpovede žalobcovi. Bola toho názoru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne vyhodnotil respektíve nevzal do úvahy svedecké výpovede Ing. G. a PhDr. O. a svedeckú výpoveď pani A. nesprávne vyložil. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa tiež nie je zrejmé, či bola výpoveď neplatná z dôvodu súdom tvrdenej absencie podpisu konajúcej osoby alebo pre neuznanie spôsobu doručenia výpovede žalobcovi. Súdu prvého stupňa vytýkala aj to, že z jeho odôvodnenia nevyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal, ktoré dôkazy pokladal za vierohodné a prečo sa niektorými dôkazmi odmietol zaoberať vôbec. Preto žiadala, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca k podanému dovolaniu uviedol, že rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov považuje za správne a navrhuje, aby súd dovolanie žalovanej zamietol. Bol toho názoru, že rozhodnutia boli odôvodnené dostatočne, vyhodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, vrátane jeho záveru o nevykonaní ďalšieho dokazovania, bolo jasné a zrozumiteľné. Žalovaná sa v dovolaní snaží upraviť výpoveď svedkyne A., ktorá však bola zrejmá a vyplynulo z nej, že presne rozlíšila čas podpisu záznamu o odmietnutí prevzatia výpovede a čas podpisu výpovede. Následne sa vyjadril aj k obsahu a dôveryhodnosti ostatných svedeckých výpovedí. Konštatoval, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k údajne podpísanej výpovedi a jej tvrdenie o existencii viacerých kópií výpovede považoval za účelové.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že

dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, zastúpenou v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 druhá veta O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaná v dovolaní výslovne namietala, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov a nepreskúmateľnosti ich právnych názorov.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. K vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. môže dôjsť aj porušením práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve

zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

So zreteľom na tvrdenia žalovanej sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku argumentačnej „udržateľnosti“, napadnutého rozhodnutia z pohľadu odňatia možnosti dovolateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a porušenia práva dovolateľa na súdnu ochranu (čl.46 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z rozhodnutia je tiež úplne zrejmý a jednoznačný súdom prijatý právny záver, že výpoveď z 27. januára 2011 daná žalobcovi je neplatná pre absenciu základnej

náležitosti písomného právneho úkonu - podpisu konajúcej osoby s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 3 OZ a § 61 ods.1 Zákonníka práce (viď strana 6 odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu). Vysvetlenie právnych úvah súdu je pritom zrozumiteľné a preskúmateľné. Súd prvého stupňa svoj právny záver riadne odôvodnil spôsobom nevzbudzujúcim nejaké pochybnosti o prípadnej existencii iného ďalšieho dôvodu neplatnosti výpovede (nedoručenie), v tomto smere sa úvahy žalovanej javia ako účelové. Prijatý záver bol vyústením výsledkov vykonaného dokazovania svedeckými výpoveďami, ktoré súd vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, pričom jeho úvahy sú z odôvodnenia jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné. Súd prvého stupňa tiež výslovne vysvetlil, prečo nebolo ďalšie dokazovanie potrebné (viď čl. 7 predposledný odsek odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu), čo napokon logicky vyplýva z toho, že pokiaľ nebola splnená základná náležitosť výpovede t.j. písomná forma, výpoveď je absolútne neplatným právnym úkonom bez ďalšieho.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Z výsledkov vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa dospel k zhodnému názoru, že výpoveď daná žalobcovi nebola v čase doručovania podpísaná a preto je neplatná. Polemika žalobcu o nesprávnom vyhodnotení svedeckých výpovedí súdom sama o sebe, nie je presvedčivou bázou pre tvrdenia o nedostatku odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosti. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Keďže existencia vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa v dovolacom konaní nepreukázala, prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z tohto ustanovenia.

Žalovaná ďalej v dovolaní namietala, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne vyhodnotil respektíve nevzal do úvahy svedecké výpovede Ing. G. a PhDr. O. a svedeckú výpoveď pani A. nesprávne vyložil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s touto námietkou žalovanej považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 237 O.s.p., § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením vecí, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní. Okrem toho platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu a preto nemôže byť predmetom posúdenia v rámci mimoriadneho opravného konania (porovnaj R 42/1993).

Z vyššie uvedených dôvodov za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. nemožno

považovať nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi. Preto námietky dovolateľky v tomto smere neboli z hľadiska prípustnosti ani dôvodnosti podaného dovolania právne významné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

Žalovaná ako dovolací dôvod uviedla aj ustanovenie § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou majúť za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Váda tejto povahy v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 237 O.s.p.), o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Dovolanie je odôvodnené aj nesprávnosťou právnych záverov zaujatých súdmi nižších stupňov, teda nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.